

YASEMİN KARAHÜSEYİN İLE ROMANCILIĞI VE *DOSTUN EVİ* ÜZERİNE

İsa Koyuncu

- **İlk romanınız *Âdemin Kanadı* 2009'da yayımlandı. Bu tarihi dikkate alırsak 13 yıllık bir roman serüveniniz var. Öncesi var mı? Edebiyatla ve romanla ilişkisiniz nasıl başladı? Okunan kitaplar ve metinler üzerinden bu serüveni kısaca anlatır mısınız?**

İlk, şiir ve denemeler yazarak başladım yazın hayatına. Açıkçası o yıllar edebiyat yolculuğuma romanla devam edeceğim hiç aklıma gelmezdi. *Âdemin Kanadı*'nın nüvesini "Uçtu Uçtu Kuş Uçmadı" isimli bir denemem oluşturur. Hatta Hezarfen Ahmet Çelebi, Galata Kulesi'nden uçup Üsküdar Doğancılar'a konduğunda bu denememi okur romanda. Ali Ural Bey'in, bu denememden yola çıkarak Hezarfen Ahmet Çelebi'nin romanını yazma noktasında beni teşvik etmesiyle başladı serüvenim. İlk romanımı yazarken romanın benim anlatı dünyama en uygun tür olduğunu henüz anlayamamıştım. Bu minvalde *Âdemin Kanadı* romanda ilk adımım yazı hayatımda ise hayretim oldu benim. Işıktan topun üzerinde Galata'nın etrafını dolanan Hezarfen Çelebi'yi anlatırkenki heyecanımı, Zernigar'ı yazarkenki şaşkınlığımı, insanın zaaf ve yenilgileri içinde dolanırkenki çaresizliğimi esere başlama sürecimin aksine çok net hatırlıyorum. Birçok keşifler sunan bu yolculuğun bana tanıdığı imkânlar ve türün doğasından kaynaklanan esneklik, kurguya yatkınlığım, birçok açıdan insana ve topluma geniş imkânlarla yaklaşabilmem ve *Zan* roman üzerinde karar kılmama sebep oldu. İnsanın içini ve dışını, dengeyi ve kaosu, iyi ve kötüyü, umudu ve endişeyi, hüznü ve sevinci, yaşamı ve ölümü, bulmak ve kaybetmeyi, en önemlisi arayışı sanırım en güzel romanla anlatabiliyorum.

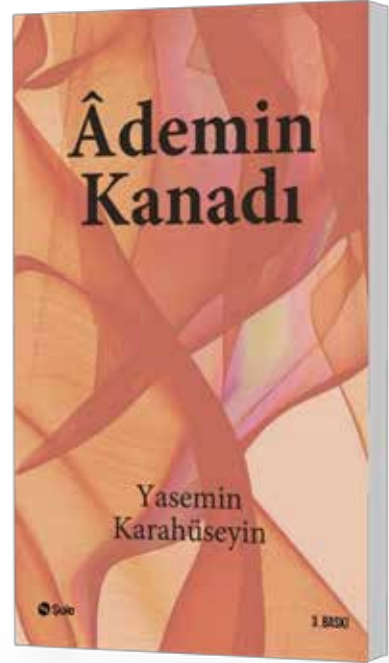
Kaçınılmaz olarak bu süreçte okuma rotam ağırlıklı olarak romana kaydı. Okuduğum ne varsa hatta niteliksiz olanlar dahi kendi kelimelerimi ve kendi yolumu bulmamda bana katkı sağladı. Mesela *Saatleri Ayarlama Enstitüsü*'nü okuduğumda Tanpınar'ın ironisine mest

olmuş, *Gog'u* okuduğumda Papini'nin arayış hâlindeki karakterinin çaldığı onca kapıya şaşırılmış, *Ses ve Öfke*'yi okuduğumda uzun süren bir tedirginlik yaşamış, Evliya Çelebi'nin seyahatnamesini okuduğumda onun mekânları ve şahısları anlatırken metne sizi dâhil eden hayal gücü beni kendine hayran bırakmıştı. Bazı kitapları tekrar tekrar okumak, bazı kitaplarla ilk kez karşılaşmak, yeni çıkacak kitapları ise merak etmek... Yazarların ömrü biraz da böyle geçiyor.

Sözün kısal(tıl)dığı, kelimelerin eksil(til)diği bir çağda yaşıyoruz artık. Üstelik insanların uzun metinler okumaya tahammülleri giderek azalıyor. Hatta neredeyse yok... Minimal öyküye rağbet giderek artıyor. Twitter'da 280 karakteri esas alarak derdini anlatmayı deniyorlar. Roman yazmaya ısrar ederek riske giriyor musunuz?

Kendi renginde var olmayı tercih eden, beklentilere kulaklarını tıkayan her yazar risk almıştır. Sanatın doğasında var olan bu risk aynı zamanda sanatı da çekici kıldığı gibi sanatçıyı da diğerlerinden ayırır. Bir yazarın çağından beslenmesiyle, çağına dönüşmesi başka şeylerdir. İyi yazarlar çağını, çağının ötesine kendi kelime ve imgeleriyle taşır. Yazar çağını anlamaya çalışırken çağının olumlu olumsuz yanlarını zamana not düşer. Bir yazın türünde devam etmek sabır ve sebat isterken roman sizden çok daha fazlasını bekler. Roman yazarının da okuyucusunun da ondan kopmasını istemez, kıskançtır. Yazarla da okuyucuyla da arasına başka bir şeyin girmesini doğası gereği kabul etmez.

Yarattığı hız içinde sizi bir şeye ancak kabuğuna temas edecek kadar, neredeyse anlık yakınlaştıran modern çağ, karakterleri ve mekânlarıyla bir hikâyeyi zihninde yıllarca taşıyan romancıya nasıl bakıyor? Romancıyı yüzlerce sayfa içinde anlamsızca debelenen biri olarak mı görüyor? Görsel bir şölene dönüştürülen yaşamlar, görüntülerde ve kısa aforizmalarla her şeyi hissettiğini, hissettirdiğini, her şeye vâkıf olduğunu düşünürken romanı bir zaman kaybı olarak mı niteliyor? Sosyal medyanın odak noktası hâline geldiği, aforizmaların aktığı platformlarda kendi hâlinde ince ince dokunmuş, uzun cümlelerle yüzlerce sayfayla aktarılan meseleler hıza alışmış insan için zaman kaybı olarak nitelenebilir; roman, tahammül edilemeyen, sonuna erişmeye sabredilemeyen bir şey olarak algılanabilir ya da algılatılabilir mi? Ya uzun uzun anlatan yazarı sabırla okuyan okuyucu? Bütün bu karmakarışık ve hızlı seyir içinde yoğun bir tempoyla koşturan çoğu okuru roman kendine nasıl çağıracak?

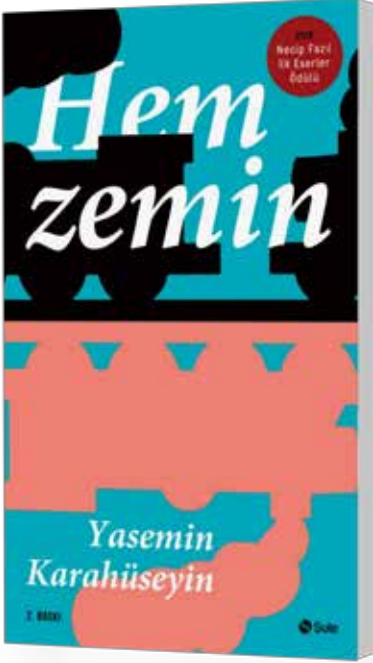
Uzun süre dinlemeyi, beklemeyi, kişileri ve hadiseleri birçok açıdan görebilmeyi, uzun uzun bakabilmeyi sağlayan roman, yüzleri ve düşünceleri, hisleri ve mekânları belleğe aktardığı teferruatlarla resimden öte bir dövme gibi işler. Bu derine işleyiş, insanın insanla ve yaşamla kurduğu ilişkiye son derece öğretici katkılar sağlar. Romanla her zaman yanından geçtiğimiz ağacı sadece fark etmez, onun değişimlerini, kuruyan dallarını, yeşeren yapraklarını, misafir kuşlarını, kuşların her birinin ötüşünü, yaşını, cinsini, ihtiyaçlarını, şahit olduklarını, ağacın çevresini nasıl gördüğünü, çevresinin onu nasıl gördüğünü, onun dönüşüm ve değişimini, onu kimin diktiğini, akıbetini velhasıl ona dair daha birçok şeyi öğreniriz. Hızın ve sosyal platformların akışı içinde yutulan, boğulan onca trajik hikâye içinde belirsizleşen bir hikâyeyi anlatmaz roman. Seçtiği hikâyeyi psikoloji, antropoloji, sosyoloji, iktisat, siyaset, teoloji, inançlar, hurafeler, gelenekler üzerinden anlatır. Toplumsal ve duygusal olarak bizi bu denli kuşatan, bizi anlamaya çalışan, insanı ve toplumu tercüme eden, birçok sosyal bilim konusunu tevil edebilecek malzeme sunan roman, çağın beklentilerine direnir.

İnsanı tercüme etme çabasıdır roman. İnsanı politik ya da ekonomik bir zeminden alıp tüm derinliğiyle onu kendi zemininde anlatmaya çalışır. Sosyal medya ağlarında ise sabit bir zemine oturtulmaya çalışılmış bir insanı görürüz çoğu zaman. Derinliksiz bakış açılarının yarattığı sloganların altında silinip giden insanlar çıkar karşımıza. *Zan* romanımda “Acele etmeyelim!” derken hızın, hayati ayrıntıları gözden kaçırmamıza sebep olduğunu ve bu sebeple ölümcül yaralar açtığını anlatmaya çalıştım. Her şeyin biçimsiz bir şekilde somutlaştırıldığı, en temel anlaşma aracımız kelimelerin yavaş yavaş yaşamlarımızdan çekildiği bir dönemde bireyselleşmekten başka çare bırakmıyorlar bize. Kendi yaşam alanımızı inşa etmek adına kendimizi amacımız hâline getiriyoruz. Mutluluğum, konforum, isteklerim, özgürlüğüm. Roman her şeye öyle rahatlıkla “benim” diyemeyeceğimizi gösterir bize. Benden ibaret olamayacak bir dünyanın haritasını çizer bize. Üstünkörü anlamamak, yaşamamak, çağa dönüşmemek için roman yazıyorum. Bunu ise bir risk olarak değil aksine bir nimet olarak görüyorum.

Günümüzdeki romanları ve romancılığımızı kısaca değerlendirmenizi istesem neler söylersiniz? Özellikle takip ettikleriniz var mı?

Her geçen gün romanlarımız ve romancılarımız artıyor. Romana ilgi olması çok mutlu ediyor beni. Cihan Aktaş, Ayşegül Genç, Güray Süngü, Kemal Varol, Ayfer Tunç takip ettiğim yazarlardan ilk aklıma gelenler. Hikâyecilerimizden roman yazanlar da ayrı bir sevinç benim için. Mesela İsmail Özen ve Ahmet Büke'nin ilk romanları Türk romanı için çok kıymetli katkılar.

Ankara'da dünyaya geldiniz. İstanbul'da yaşıyorsunuz. Bu iki şehir yazı hayatınızı ve yazarlığınızı nasıl etkiledi/etkiliyor? Burada Adalet Ağaoğlu'nu analım. Yılını ikiye bölerek bir kısmını İstanbul'da bir kısmını da Ankara'da geçirmiş. Ankara için “Çalışma odam.” der. Sizde böyle bir durum var mı?

Adalet Hanım'ın doğumu, öğrenciliği ve memurluğu Ankara'da geçmiş. 80'li yıllarda İstanbul'a taşınmış. Onun Ankara ile bağları yalnızca ailevi değil, tiyatro yazarlığı, TRT. Edebiyat dünyamı kuran Ankara'dır. Ankara'da biriktirdiğim hikâyelerimi İstanbul'da yazdığımı hissediyorum çoğu vakit.

Taşranın efsaneleri, trajik hikâyeleriyle büyümüş biri olarak 26 yaşında İstanbul'a memur olarak geldim. Yaşam tempom sebebiyle bilgisayarımın ve okuduğum kitapların yanımda olduğu her yeri çalışma odam sayabilirim. Evim dışında hiçbir yerde hele de seneyi ikiye bölecek şekilde kalmıyorum. Fakat sanırım Ankara'yı bana kattıklarıyla birlikte hep zihnimde taşıyorum.

Âdemin Kanadı'nı yazan Yasemin Karahüseyin ile Dostun Evi'ni yazan Yasemin Karahüseyin arasında fark var mı? Bu süreçte kalemimiz nasıl değişimler geçirdi?

Âdemin Kanadı fantastik öğeler açısından zengin bir roman. Yıllar sonra Cenker'le fantastik bir dünyaya tekrar dönmüş oldum. Cinler, periler, devler... Heyecanıma, bağlılığımıza baktıkça iki Yasemin arasında hiçbir fark yok gibi geliyor. Fakat diğer romanlarıma, sakinliğime, konu tercihlerime, karakterlerime baktıkça da kalemimin olgunlaştığını görüyorum.

Yaşamlar, kentler, tabiat değişirken insan da kabuğu itibarıyla değişiyor. Fakat özü, reddedişleri, kabullenişleri, yalnızlığı, yorgunluğu farklılaşan kabuklarına – kabuk yerine kabuklarına diyorum çünkü insan hem fitratından hem de kendi isteğinden gelen katmer katmer örtülmüş bir varlık- rağmen hep aynı. İnsan isterse, yaş aldıkça çok daha fazla açıdan etrafına, kendine bakabilmeyi öğreniyor. Tecrübelerimiz, içtiktiklerimiz, tanıştıklarımız, şahitliklerimiz sayesinde daha derinleri soğukkanlılıkla görebiliyoruz. Kalemim her geçen gün inceliyor ve daha derinlere ve değişmeyen özlere yaklaşıyor. Sanırım en büyük değişimin bu.

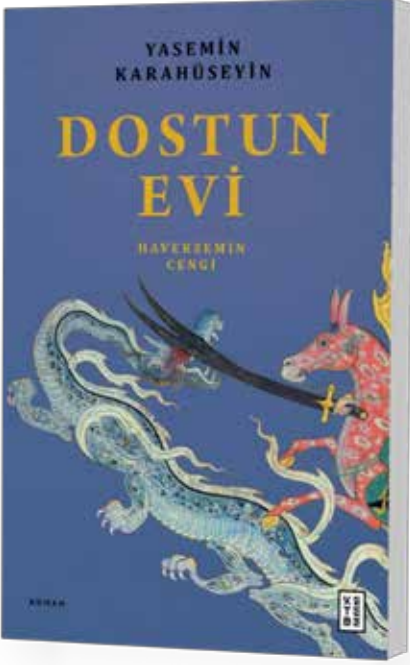
Dostun Evi'ne geleceğiz ama yazarlığınızın bazı ayrıntılarıyla ipucu verdiğini düşündüğüm kitaptaki şu satırlar dikkatimi çekti: "Laf cambazıyım ben. Kelimeleri, eğer, büker istediğim şekle sokar, adamın yakasına takar adamı Yusuf Peygamber kadar güzel ya da cehennem zebanisi kadar korkunç eylerim." cümleleri dikkatimi çekti. Peki romanlarınızı yazarken nasıl bir yol izliyorsunuz? Dille oynamalar, silmeler, tekrar yazmalar, kurguda değişimler... Yazma ritüelleriniz var mı mesela?

Özel bir ritüelim yok. Yazmaya başlamadan evvel imkânım varsa müzik dinlerim. Müzikle roman, ritimle kelimeler arasında ilişki olduğuna, her eserin kendine has bir müziği olduğuna inanıyorum. İyi müzikler iyi metinleri çağırıyor. İyi metinler kulaklara güçlü bir tını bırakıyor. Bilgisayarımın başına oturur kelimelerin çözülmesini bazen yazdıklarımı tekrar okuyarak, hikâyenin içine tekrar girmeye çalışarak bazen de kaldığım yerden sanki metinden hiç ayrılmamış gibi devam ederek beklerim. Akış başladığıdaysa ne kürek kalmıştır ne kayık. Sadece akış vardır. Vaktim varsa yorulana, kitlenene kadar yazarım. Roman ham hâliyle bittiğinde bu sefer iççilik başlar. Bu da benim gibi hazırlıksız, taslaksız yazan bir yazar adına oldukça zaman ve emek alan bir safhadır. İhtiyaca göre eklemeler, çıkarmalar, değişiklikler yaparken kurguyu kontrol ederim. Gevşeklik, tutarsızlık, kopukluk var mı ona bakarım. Son aşamaya geldiğimdeyse romanımın bıraktığı duygu ve tınıyı ararım. Romanlarımın bıraktığı duygu, kendine has ritmi ve müziği benim için çok kıymetlidir.

Ben ilk yayımlandığında Hemzemin romanınızı okumuştum. Hemzemin bir istasyon romanı. Bundan önceki romanlarınızı sonradan okudum ve şunu gördüm: Hemzemin’de yeni bir anlatım tekniği deniyorsunuz ve bana göre oldukça başarılı. Bir taraftan karakterlerin bilinçleri ve perondaki saat daire gibi iç içe geçerken diğer taraftan kaderi deneyimleyen karakterlerin bitmemiş iç hesaplaşmaları romanın etkileme gücünü arttırıyor. Bu aynı zamanda bilinci sürekli açık, dikkatli okur istiyor... Hemzemin’de teknik içeriğin biraz önüne geçmiş sanki. Yani anlatmak istediklerinizden çok anlatım tarzı/biçimi öne çıkıyor. Katılır mısınız?

Benim için sadece kelimelerle ördüğüm akışın içinde kendi bedenini oluşturan roman vardır. Teknik akışın içinde ona tanınan imkân dâhilinde kendiliğinden yer bulur. *Hemzemin* parçalı kurmaca bir eser. İstasyonda beklerken onlarca kişinin yolculuğunu, olup biteni, geleni gidene parça parça görürüz. Az evvel orada olan birileri gelen trene binerek uzaklaşır ve yok olur. Ya da az evvel istasyona gelen trenden inenler hikâyeleriyle birlikte kaybolup giderler. Biz istasyonda, terminalde, havaalanında birbirinden bağımsız görünen yolculukları parçalı görürüz. *Hemzemin*’in doğasında parçalı kurmaca vardı. *Hemzemin*’e yansıyan hikâyelerimizin birbirinden bağımsız olup olmadığı sorusuydu. Karakterlerimin hikâyeleri, saat ve koca adamla ama en çok iç hesaplaşmalarla, gitmek ile kalmak arasındaki farkla kesişti *Hemzemin*’de. Ba-

zen romanlarım bittikten sonra bütününü gördüğümde teknik ya da kurguda neler yaptığımı fark ediyorum bazen de başkalarının yorumları, dönüşleri ardından anlıyorum. Romanlarımın ruhlarına, fitratlarına, karakterlerine risk olsa da müdahale etmemeyi tercih ediyorum.

Kör Nokta'da şiirsellik dorukta. Neredeyse her bölümde dizeler daha doğrusu şiirler var. Çıkarıp bir dergiye yollarsak yayımlanacak şiirler: "bir kuyuya ağırlığını atıp / bir cevap ummak, ıssızlık kör/sonra bir ses yutmaya hazır/gelmişi ve geçmişi/hayır, hayır! İncecik bir ses/ cennetten süzölmüş ırmağı serin/hiç yorulmamış, hiç yormamış/fitratına döndürecek insanı/en güzeli bu rüyaların/uyanmak istemediğin uykuların" Bunu özellikle mi yaptınız? Bu arada dergilerde şiirler de yayımladınız...

Kör Nokta akış içinde zaman zaman şiirselliğe ve imgeye tutunan bir roman oldu.

Zihnimin, ruh hâlimin, o dönem zihnimde yerleşen kelimelerin, imgelerin süzöldüğü o nehrin yatağını bu şekilde buldu. Daha evvel belirttiğim üzere yazı hayatım şiirle başladı. *Kör Nokta*'da yazdığım o kısımlar için şiir denir mi bilmiyorum fakat şiiri çok özleyorum.

Romanlarınızda ortak birtakım özellikler var. İlki şüphesiz masalsı ve efsanevi üslupla fantastik bir anlatı evreni oluşturuyorsunuz. Mitler ve folklorik unsurlar, imgeler... Bunlar sadece romanlarınız için birer beslenme kaynağı mı? Okur bazen kendini masal okuyormuş hatta o masalın içindeymiş gibi hissediyor sizin romanlarınızı okurken. Ahmet Yusuf'un da "Masalarda kayboluyorsun anne." demesi çok manidar. Bunu nasıl yapıyorsunuz? Yazarken okuru mu önceliyorsunuz?

Bu kendiliğinden gelişen bir süreç. Kabınızda ne varsa onu boşaltırsınız biraz da. Mitler, masallar, rüyalar, folklorik unsurlar sadece romanlarımı besleyen bir kaynak değil. Çocukluğum, gençliğim anneannemin, teyzemin, anlattığı hikâyeleri ve masalları, köylerinde olup biten tuhaf olayları, yatırları, cinleri, yalan üzerine edilen yeminleri ve ödenen bedelleri dinlemekle, temreleri, cilt yaraları okunsun diye anneanneme gelen kadınları, bozulan evlilikleri için dedemden dua isteyen çiftleri izlemekle geçti. Dünyayı bunlardan sıyrılarak nasıl görebilirim ki! Bütün bunlar benim için çok değerli bilgi ve tecrübeler oldu. Yaşamlarımız, anılarımız, hayallerimiz, okuduklarımız ve dinlediklerimizden bağımsız nasıl yazar olunabilir ki...

Yazarken okuru önelemeye gelince tıpkı teknik ve kuram gibi okur da romanlarımda önceliğim değil. Böyle bir öncelik hem bana hem romanlarıma hem de okuyucuya zarar verir.

Geldik *Dostun Evi*'ne... Adından başlayalım isterseniz, niçin *Dostun Evi*? Romanında da sık sık geçiyor "dost" kelimesi, âdeta romanın anahtar kelimesi gibi...

Tasavvuf literatüründe dost "İlahi muhabbet sevgi, kulun Allah'ı sevmesinden önce Allah'ın ezelde kulunu sevmesi ve dost edinmesi." anlamlarına gelir. Dost sevilen kimse yar demektir. Dostluk çıkarsız sebepsiz bir ilişkiyi ifade eder. Pir Sultan Abdal sözlüğünde ise "Sevilen kimse, sevgili, ahbap, muhip, aralarında iyi ilişkiler bulunan, bir şeye düşkünlük gösteren, gerçek sevgili olan Tanrı." anlamlarına gelir. *Dostun Evi*'nde ise dost, bütün bu anlamlarla beraber, emanet duygusunu taşıyan, hem zalime ve zulme direnen hem direnini koruyup kollayan, Allah'ın rızasını gözetken kişi anlamlarını da taşır. *Dostun Evi* ise erdemlerle örülmüş yegâne dost Peygamber'imizin evidir. Hz. Ali ve arkadaşlarının türlü yaratık ve kötülerle savaşaacağı bu tekinsiz yolculuğa çıkararak sebep dostları kaybetme endişesiyle birlikte zalimlerin mazlumlar yaratacağı korkusudur. Her bir cenk hem dostluğu hem de insanı sınamış. Allah'ın kulunu ezelde sevmesi için gereken unsurlar, dönmek için çırpındıkları *Dostun Evi*'ne giden yolda türlü şekillerde Hz. Ali ve dostlarının karşılıklarına çıktı.

Her anlatı bir anlatma ihtiyacından doğar. Dostun Evi romanında Hz. Ali ile ilgili anlatmak veya yapmak istediğiniz neydi? Romanın yazılış sürecinden söz eder misiniz?

Cenklerle göz göze gelince edebiyatımızda, hikâyelerimizde var olan olağanüstü evreni hatırlatmak belki de hatırlamak isteği geçti içimden. Oğlumun fantastik kitapları seviyor ve çok okuyor olması da bu isteği etkiledi. Kitaplıkta duran Cenkler sadece savaştan, kahramanlıktan öte bir şeyler olmalıydı. "Ya Müslüman olursun ya da kılıcımın hakkı olursun!"dan çok daha fazlasını söylemeliydi. Hatırlamamız gereken onca şeyi bize hatırlatacak kıymetli bir memba karşımda duruyordu. Cenklerin içine girince sınırlar genişledi ve cenkler ilave ettiğim küçük hikâyeler ve sebeplerle kahramanlıktan öte şeyler söyleyen bir metne dönüştü. Hâl dilinin kılıçtan güçlü olduğunu anlatmak yüzyıllardan beri yaşayan bu metin içinde tüm doğallığıyla var oluyordu.

Cenklerin epik dilini ise bozmak istemedim. O dil çocukların dedelerinin, ninelere, babalarının, annelerinin okuduğu hatta ezberlediği ortak bir dildi. Bu bağın aynı kalmasını özellikle tercih ettim. Geçmişle şimdiyi bağlamak adına yardımcı bir unsur oldu bu bana. Tüm o fantastik yaratıklar ve olaylar fondu benim için. Acayip varlıklarla değil zulümle mücadele eden, dostlarını koruyup kollamaya çalışan, tavrı ve hâliyle gittiği her yerde herkesi kendine hayran bırakan bir Hz. Ali vardı karşımda. Kılıcıyla değil duruşuyla beldeleri İslamlaştıran bir Hz. Ali vardı. Mazlumun, yetimin, güçsüzün, ezilen kadınların yanında duran, onlara kanat geren Hz. Ali ve dostları vardı. Bu ortak duruş

ise *Dostun Evi*'nde -Peygamber'imizin evinde- kazanılmış bir bilgiden, şahit olunmuş o güzel yaşam biçiminden geliyordu. Velhasıl ne ejderhalar ne cinler ne periler ne Zülfikar ne de Düldül ne de Hz. Ali'nin efsanevi narasıydı anlatmak istediğim.

Dostun Evi'nde Hz. Ali cenge kalkıştığında anlatıcı "Bu cengi ne Şehrazat ne Evliya Çelebi ne Rowling ne de Tolstoy anlatabilir. Bazı şeyler ancak şahit olmakla anlatılabilir." diyor. Neden? Burada anlatıcının güvenilir olduğunu mu sezdirmek istiyorsunuz?

Güvenilir olmayı kasteden bir şey değil anlatıcının anlatmak istediği. "Bazı şeyler ancak şahit olmakla anlatılabilir." Anlatımı kuvvetlendiren, mübalağalı görünen bu cümle, insanın şahit olduklarını anlatmasının zihninde belireni anlatmasından daha zor olduğunu söylüyor. Anlatıcının şahit olduklarını duygularına yenik düşmeden, duygularıyla buğulandırmadan aktarması soğukkanlılık ister. Yaşamın kendisiyse hikâyelerden daha fazla hayrete düşürür insanı. Burada anlatıcı yaşamın kurgudan daha şaşırtıcı olduğunu kastediyor.

Evet roman uzun soluklu bir süreç, ufukta yeni bir roman var mı? Dostun Evi'nin sonunda "Merak iyidir, insanı bilgiye, icada, yeniliğe götürür. Lakin bir ocağa dönüştüm diye benim bir âdem olduğumu unutma. Bil ki uykuya, çaya, yemeye, içmeye ama en çok hikâye biriktirmeye ihtiyacım var benim." diyor anlatıcı. Okurlarınızı neler bekliyor ilerleyen zamanlarda?

Ben de *Dostun Evi*'ndeki anlatıcı gibi merak ettim, uyudum, yedim, içtim, gördüm, dinledim, üzüldüm, sevindim çayımı içtim, hikâyelerimi biriktirdim. Şu an minyatürlerden yola çıkarak bir kıssayı, üç kuşak üzerinden anlatmaya çalışıyorum. Epeyce yol aldım. Yani ufukta yine bir roman var.